

11.30 IN THE MORNING

Irene de Andrés

Casal Solleric

Espai: Planta Noble / Sala 1

Dates: Del 20 gener al 13 de març de 2016

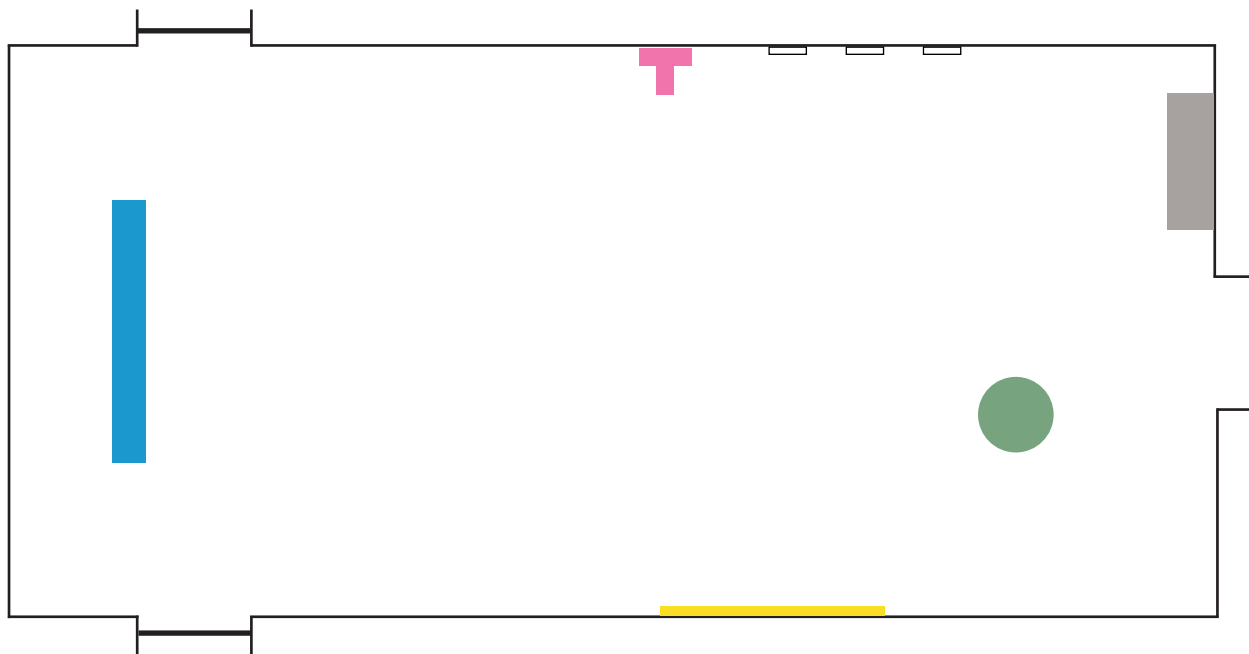
Institucions: Ajuntament de Palma, Fundació Palma Espai d'Art i Fundación Banco Santander

Toro Mar va voler però no va poder ser discoteca. Una cúpula va pretendre albergar una pista de ball amb la seva cabina per al disc-jockey, que tractaria de competir amb l'after més famós d'Eivissa, el DC 10 i el seu Circo Loco, situat a pocs metres d'allà. Aquesta construcció es va denunciar i paralitzar. No tenia llicència perquè estava en una zona que es considerava protegida, i el projecte va quedar congelat. Encara que el desig de molts fos la desaparició de tot el complex –especialment el dels membres del GEN (Grup d'Estudis de la Naturalesa), els quals havien denunciat la construcció en nombroses ocasions– només la cúpula va arribar a demolar-se. Toro Mar va néixer com a bar i escola taurina, i ara com ara és per a l'única cosa que té llicència. Després de l'intent fallit de convertir-se en discoteca, i per pocs mesos restaurant, es diu que ha estat també prostíbul. El negoci du tancat ja un temps però sempre s'hi observa certa activitat. En els darrers anys no han deixat de celebrar-s'hi raves clandestines amb disc-jockeys i venda de tiquets, alguna de les quals desallotjada per la policia. Retrunyen en els seus murs els ressons d'aquelles festes que no varen poder celebrar-se sota la cúpula.

Aquesta no-discoteca se situa en un dels paisatges més emblemàtics d'Eivissa, el Parc Natural de les Salines, una zona protegida perquè és un hàbitat d'interès especial i prioritari, on abunden diferents aus com flamencs, xerraires i picaplatges. A la fi del segle XIX, la indústria de la sal es va convertir en el primer motor de l'economia d'Eivissa, llavors una illa molt pobra que tot just havia notat la revolució industrial i el de subsistència era el seu model econòmic. En qüestió de pocs anys, varen aparèixer els avions, i en la segona meitat del segle XX el turisme es va posicionar com a primera font d'ingressos de les Pitiüses. El seu major reclam, a més de les seves cales, serien les discoteques, que es varen anar fent cada vegada més grans, com l'aeroport situat també a l'entrada del Parc. Els avions que s'hi envolten i aterren sobrevolen el perímetre projectant les seves ombres damunt els estanys, com si fossin una altra espècie d'au migrant.

El passeig per l'exposició és un passeig pel lloc al voltant de fragments del seu present, passat i futur. Diferents capes se superposen unes a les altres: hedonisme i deliri en festes que uneixen la nit amb el dia, l'observació detinguda de les aus, la quietud dels estanys, l'aeroport que triplica el seu trànsit en temporada, els límits entre el legal i l'illegal, i la dicotomia entre l'hivern i l'estiu que canvia per complet l'illa. De tot això es compon el lloc i també les obres aquí exposades, que reflecteixen el que per a molts va ser una idea de paradís, oposada al que ha esdevingut, un paradís ara per a molts altres. Gràcies a la protecció del parc, el Toro Mar es troba en un clima indeterminat. Tal vegada es desfai i quedi soterrat sota l'estepa salina, o es reconstrueixi amenaçant de convertir-se en un nou "beach club". Aquestes peces conformen el quart episodi d'una sèrie titulada "Donde nada ocurre", composta per una investigació entorn de quatre altres llocs emblemàtics de la nit a l'illa, el Festival Club, el Heaven i l'Idea. A través d'ells s'estudien els residus que la indústria del turisme deixa darrere, les ruïnes de l'oci, la història de la música electrònica i la cultura de club, dubtosos vestigis de la nostra història recent.

Documentació: Diario de Ibiza, *flyers* y retalls de premsa.

Oro Mar. Rèplica a escala 1:1 de fusta lacada. Dimensions: 64x62x10cm.

Fotografies. Dimensions: 39x27cm.

Maqueta a escala 1:30 feta de fusta pintada i acer. Dimensions: 65x20cm.

Collage en caixa de llum. Dimensions: 200x53x8cm.

TORO MAR. Donde nada ocurre. Video monocanal HD 48 Hz 13 min.